

VISCOSITAT I PRESSIÓ SANGUÍNIA

pel

Dr. T. Samora i Ribas

Estudiant la viscositat sanguínia en subjectes hipertensos, hom troba variacions ben marcades d'aquella, en xifres pariones de tensió, per tant cal adherir-se els que sostenen l'opinió contrària a Martinet, respecte al paper hipertensiu de la hiperviscositat sanguínia.

Però, en aquests darrers temps, hem cregut observar un fet, que, de confirmar-se per altres observadors, podria ésser d'importància pronòstica.

És el fet que en hipertensos amb viscositat baixa, els tractaments hipotensors donen resultats més durables i millors acusats que en malalts amb viscositat enlairada.

Això ens ha fet pensar que caldria, tal vegada, considerar la viscositat en el seu modern aspecte físic, d'inter-relació molecular, i, d'ésser cert el calibre que hom suposa als tubs capil·lars sanguinis totes les molècules contactaran amb les parets. I, com sigui que la viscositat sanguínia és funció: 1r. de la quantitat de proteïnes col·loïdals; 2n. del nombre de glòbuls roigs; 3r. de l'augment del tamany de les mícels, i 4t. de l'augment del tamany dels glòbuls, i, recordant el concepte de pressió oncòtica donat per Starling, a la relació entre pressió osmòtica de les albúmines en el si de la solució cristaloide del plasma, i la que tindrien en el si d'un dissol-

vent pur, l'augment de la quantitat i tamany de les micles proteiques en el si de la solució cristaloide del plasma, podria ésser considerada com a un dels factors que donen les resistències perifèriques que són les que de fet presideixen l'equilibri tensional i condicionen les seves variacions patològiques.

Partint d'aquest concepte, havem establert una relació biol gica, en espera de trobar una relació física més exacta, entre pressió arterial m xima i mínima, i viscositat i resistència perifèriques, que podria ésser en principi, segons hem dit, donada per la fórmula següent:

$$r = \frac{\eta \times p}{P}$$

r = resistències perifèriques.

η = viscositat.

p = pressió diast lica o mínima.

P = pressió sist lica o m xima.

Les variacions de r ens donarien les variacions de les resistències perifèriques, factor la importància pr ctica del qual no cal ponderar.

Per tant, resumint:

1. En l'estudi dels hipertensos, f ra interessant d'obtenir, juntament amb els màxims i mínims tensionals, el valor de la viscositat sanguínia.
2. A aquest valor caldria considerar-lo relacionat amb les xifres tensionals per a deduir-ne la mensuraci  de les resistències perifèriques.
3. En espera de trobar una fórmula més exacta, donari m l'esmentada més amunt.
4. Les variacions de r , donaran les variacions de les resistències perifèriques que són les que de fet presideixen l'equilibri tensional i condicionen les seves variacions patològiques.